

Arrest

nr. 336 150 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juli 2022 werd de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 306 521 van 14 mei 2024.

Op 15 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

*naam : M. (...) voornaam : S. (...) geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Afghanistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14/05/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene kwam in eerste instantie als minderjarige naar België maar werd ondertussen meerderjarig. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De

druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Uit de informatie die verweerder aan de Raad kenbaar heeft gemaakt, blijkt dat de Franse autoriteiten aan verzoeker op 20 januari 2025 de internationale beschermingsstatus hebben toegekend.

Verzoeker diende op 21 februari 2025 in België een volgend verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Art. 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

2.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing:

“(…)

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren.

(…)”

Verweerder erkent - door de redenering van het CGVS in de bestreden beslissing over te nemen - dat de levensomstandigheden in Afghanistan slecht zijn, zelfs in die mate dat er sprake is van een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie. Het is niet omdat deze algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet voldoet aan de drempels van art. 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet, dat verweerder niet een toets van art. 3 EVRM meer moet doorvoeren. Het is niet met andere woorden omdat het CGVS oordeelt dat er geen gronden zijn om verzoeker niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dat verzoeker niet zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling in zijn land van herkomst!

Zo schrijft Al Jazeera dat Afghanistan momenteel het tweede hoogste niveau van voedselonzekeerheid in noodsituaties ter wereld heeft.

[…]

Dit wordt trouwens ook bevestigd door het World Food Program op 04/03/2022:

[…]

3.

De humanitaire situatie in Afghanistan is met andere woorden kritiek. Uit de Afghanistan Update Food Security van februari 2022 blijkt namelijk dat 95% van de Afghaanse bevolking onvoldoende voedsel kan verkrijgen. Dat de Afghaanse bevolking in zeer precare omstandigheden moeten leven. Dat de vrees op ondervoeding even groot en reëel is als de vrees voor het geweld en de onderdrukking door de Taliban.

Ook Human Rights Watch stelt deze uiterst precare situatie vast in haar rapport “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough” van 17/03/2022:

[…]

Ook Dr Ramiz ALAKBAROV, die de United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan is, verspreidde een urgente mededeling over de acute voedselcrisis in Afghanistan.

[…]

Het rapport HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN, uitgegeven in januari 2022 kan hierover niet duidelijker zijn:

[…]

Verder wil hij nog extra onderlijnen dat de huidige crisis de ergste is die Afghanistan ooit heeft gezien.

[…]

Ook het United States Institution of Peace heeft dezelfde bevindingen gepubliceerd.

[…]

3.

Het WPF van de Verenigde Naties publiceerde nog:

[…]

Dat deze voedselcrisis niet alleen komt, in tegendeel: er zijn ook ernstige tekorten aan medicatie en andere basisvoorzieningen. De toegang tot medische voorzieningen wordt niet altijd gegarandeerd in Afghanistan.

4.

Meer algemeen werd er recent nog volgend krantenartikel wereldkundig gemaakt:

[...]

Ook het World Food Programme trekt in 2024 nog steeds aan de alarmbel:

[...]

Ook het gezondheidssysteem staat volgens Human Rights Watch op het punt van instorten:

[...]

Verzoeker loopt dus het risico om onderworpen te worden aan onmenselijke behandelingen.”

2.2 Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In casu wordt in het licht van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie (“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus”, EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en

zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.”

Hieruit volgt dat verweerder zeer concreet uiteen heeft gezet waarom de bestreden beslissing niet leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder verwijst naar de individuele omstandigheden van verzoeker: hij is een jonge man die één van de landstalen spreekt, die is opgegroeid en naar school is gegaan in Afghanistan en die blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, die over financiële middelen lijkt te beschikken en die naar eigen zeggen een familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan steunen.

Het betoog van verzoeker beperkt zich louter tot het aanhalen van algemene informatiebronnen, zonder dat deze specifiek worden toegepast op de individuele situatie van verzoeker zelf. Met de enkele opsomming van deze internationale bronnen – waarbij verzoeker verwijst naar de slechte levensomstandigheden in Afghanistan; de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar; de acute voedselcrisis en de tekorten aan medicatie en gebrekkige toegang tot medische zorgen – slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die wel degelijk betrekking hebben op verzoekers individuele situatie, te ontkrachten. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen geïndividualiseerd begin van bewijs levert van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Daarenboven moet nog het volgende worden vastgesteld. Uit de voor de Raad beschikbare informatie blijkt dat verzoeker over een internationale beschermingsstatus in Frankrijk beschikt sinds 20 januari 2025. Verzoekers gehele betoog berust op de premisse dat de bestreden verwijderingsbeslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar Afghanistan. Echter kan op heden niet worden ingezien welk belang verzoeker nog heeft bij zijn kritiek dat hij in Afghanistan zal worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM, nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker ook daadwerkelijk terug naar Afghanistan dient te keren. Gelet op de internationale beschermingsstatus die verzoeker in Frankrijk geniet, kan worden aangenomen dat hij zich in Frankrijk vestigt. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij in Frankrijk het slachtoffer zal worden van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet bewezen.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN